

Arrest

nr. 272 649 van 12 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LEUNG
Terninckstraat 13 C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 20 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Palestijnse nationaliteit, dient op 8 oktober 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 20 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 25 juni 2020 bij arrest nr. X.

1.2. Op 24 december 2020 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart dit volgend verzoek op 9 december 2021 niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd geboren op 8 juni 1991 in de Gazastrook, meer bepaald in het vluchtelingenkamp van Jabaliya. Uw grootouders zijn oorspronkelijk afkomstig uit Hirbiya, het huidige Israël. U bent dan ook een nakomeling van 1948vluchtelingen en in die hoedanigheid geregistreerd bij UNRWA. Uw vader werkte als conciërge bij de Palestijnse autoriteit. Uw familie sympathiseert met Fatah. U ging naar school tot het 2de middelbaar. U stopte met school daar u reeds werkte in een lokaal restaurant. U werkte er gedurende 9 jaar. Omwille van de slechte socio-economische situatie in de Gazastrook, sloot het restaurant haar deuren. In 2015 werd u voor de eerste keer opgepakt door Hamas omwille van uw deelname aan de jaarlijkse bijeenkomst in het kader van de herdenking van de oprichting van Fatah. In 2016 nam u deel aan demonstraties in de Gazastrook waarbij de socio-economische omstandigheden in de Gazastrook aan de kaak werden gesteld. U zat gedurende 5 dagen in hechtenis. Omwille van uw activisme en het feit dat u hierdoor in de negatieve belangstelling van Hamas was komen te staan, alsook de slechte socioeconomische omstandigheden, maakten dat u de beslissing nam om de Gazastrook te verlaten. Op 28 januari 2018 verliet u de Gazastrook met behulp van een persoon die banden had met Hamas. U betaalde 5.000 euro en moest een verklaring ondertekenen waarin u verklaarde terug te zullen keren naar de Gazastrook. U verliet de Gazastrook aldus via een gecoördineerd vertrek (Tansiq) en bereikte zo Egypte. U verbleef 15 dagen in Egypte en reisde toen met uw eigen paspoort door naar Turkije. Daar verbleef u nog vijf dagen in de wijk Aksary alvorens op 20 februari 2018, aan te komen in Griekenland, meer bepaald op het eiland Rhodos. Twee dagen later slaagde u erin om met een boot vanuit Rhodos naar Athene te vertrekken. U diende in eerste instantie geen verzoek om internationale bescherming in bij de Griekse autoriteiten, daar uw doel was om in België internationale bescherming te vragen gezien de aanwezigheid van familieleden waaronder uw zus [S.]. In Athene wachtte u op financiële hulp van uw familie, om met behulp van een smokkelaar vanuit Griekenland naar België te reizen. Via via kwam u in contact met personen die u via het eiland Santorini en met een vals Israëlisch paspoort naar België wilde laten reizen. U betaalde op voorhand 5.000 euro aan de smokkelaars. In juli 2018 ondernam u deze poging, doch u werd bij aankomst in de haven van Santorini onmiddellijk opgepakt, gedurende 4 dagen vastgehouden en toen teruggestuurd naar Athene. Na uw terugkeer ging u uw geld opeisen bij de smokkelaars gezien de poging mislukt was. Daar zij uw telefoonoproepen niet beantwoordden, zocht u hen op in het café waar u hen aanvankelijk had ontmoet. Het was duidelijk dat ze u niet zouden terugbetalen, waarop u dreigde om aangifte tegen hen te doen bij de Griekse autoriteiten. Vervolgens sloegen zij u met een kopje op uw hoofd. Daar enige reactie van de smokkelaars uitbleef, deed u aangifte bij de Griekse autoriteiten. Kort daarop werd u beschoten en werd u geraakt in uw kuit. U werd in het ziekenhuis opgenomen en er gedurende een dag en nacht behandeld. Tijdens uw ziekenhuisverblijf werd u ondervraagd door de Griekse politie. Na uw ontslag uit het ziekenhuis, deed u alsnog aangifte van de beschieting. U werd daarop onder meer uitgenodigd door de recherche, om foto's van eventuele verdachten te bekijken. Na dit incident, verbleef u op verschillende adressen in Athene. Een maand na betreffend incident, vond er, toen u op straat wandelde, een poging plaats om u omver te rijden. U deed ook van dit incident aangifte. Gezien u geen informatie kreeg van de Griekse autoriteiten ivm. het onderzoek naar de daders en u nog steeds bang was voor represailles, besloot u in februari 2019 Athene te verlaten en naar Rhodos te reizen. Gezien de asielpprocedure in Rhodos een stuk sneller verliep dan op het vasteland, wendde u zich op 27 februari 2019 tot de Griekse autoriteiten in Rhodos en gaf u te kennen nood te hebben aan internationale bescherming. In mei van datzelfde jaar zou u internationale bescherming zijn toegekend door de Griekse autoriteiten. In juni zou u een verblijfsvergunning hebben gekregen voor een periode van 3 jaar.

Op 27 september 2019 zou u met uw Griekse verblijfsvergunning en uw vals Palestijns paspoort naar België zijn gereisd. Daar u bang was terug te worden gestuurd naar de Griekenland vernietigde u op het vliegtuig het valse Palestijnse paspoort alsook uw Griekse verblijfsdocumenten.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek om internationale bescherming, legde u volgende documenten neer: een kopie van de 1ste pagina van uw Palestijns paspoort, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart + annexe, een kopie van uw UNRWA 'family registration card', een PV van de Griekse autoriteiten in verband met het incident, een kopie Grieks medisch attest in verband met de verwondingen dd. 8/2018, kopieën van foto's in verband met de verwondingen, een medisch voorschrift voor 'augmentin' (antibiotica) en tenslotte foto's van de daders.

Op 20 december 2019 verklaarde het CGVS uw verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk op basis van artikel 57/6, §3 eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Er werd geen geloof gehecht aan het door u opgeworpen interpersoonlijk geweld en u overtuigde niet dat er in uw hoofde geen bescherming voor handen zou zijn geweest van de Griekse autoriteiten. Tenslotte maakte u niet

aannemelijk dat u daadwerkelijk verhinderd was om in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om daadwerkelijk aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

U ging op 3 januari 2020 in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 26 juni 2020 oordeelde de RVV dat u persoonlijk niet concreet en aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die u in Griekenland werd verleend niet actueel of toereikend zou zijn of dat u een gegronde vrees in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Zonder België te verlaten diende u op 24 december 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U haalt aan dat u onmogelijk kan terugkeren naar Griekenland omwille van dezelfde problemen met mensensmokkelaars die u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald. U stelt voorop dat betreffende personen nog steeds in Griekenland zijn en u nog steeds bedreigen.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: een origineel attest van het Rode kruis dd. 10/12/2019 waarin littekens worden beschreven ter hoogte van uw knie en in uw gezicht, kopieën van foto's van uw verwondingen aan uw knie en hoofd, een kopie van het Directoraat-Generaal van politie van regio Attiki (Griekenland) ivm. een verzoek tot forensisch onderzoek dd. 21/08/2018 en tenslotte de afdruk van chatberichten met een van de personen waarmee u in Griekenland een persoonlijk probleem zou hebben gehad.

B. Motivering

Na grondige analyse van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u in kader van uw tweede verzoek aflegt alsook de documenten die in het kader van dit tweede verzoek neerlegt, dient te worden vastgesteld dat u zich beroept op exact dezelfde feiten die werden aangehaald tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming zijnde: uw vrees voor interpersoonlijk geweld vanwege mensensmokkelaars en het ontbreken van bescherming vanwege de Griekse autoriteiten (zie verklaringen volgend verzoek dd. 19/01/2020).

In haar arrest dd. 26 juni 2020 oordeelde de RVV evenwel dat u noch uw problemen met deze mensensmokkelaars aannemelijk maakte, noch het ontbreken van bescherming vanwege de Griekse autoriteiten.

De thans door u neergelegde documenten maken op geen enkele wijze de kans aanzienlijk groter dat u voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In verband met het attest van het Rode Kruis dd. 20/12/2019 waarin littekens van verwondingen worden vastgesteld, moet worden opgemerkt dat uit dit document op geen enkele wijze kan worden opgemaakt wanneer en in welke omstandigheden u betreffende verwondingen zou hebben opgelopen.

De door u neergelegde foto's van verwondingen werden reeds neergelegd tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming en maken in die zin geen nieuw element uit.

Deze redenering gaat ook op voor wat betreft de kopie van het Directoraat- Generaal van Politie van regio Attiki (Griekenland) ivm. een verzoek tot forensisch onderzoek dd. 21/08/2018. Volledigheidshalve dient hierbij de motivering te worden hernomen dat, mocht er geloof kunnen worden gehecht aan de door u ingeroepen persoonlijke problemen quod non, betreffend document juist aantoont dat de Griekse autoriteiten daadwerkelijk actie zouden hebben ondernomen. Het feit dat de daders nog niet zouden zijn opgespoord, is evenwel niet noodzakelijk te wijten aan een gebrek/onwil tot het verlenen van bescherming vanwege de lokale autoriteiten. Dit betreft louter een bewering die u op geen enkele wijze verder kan staven.

Tot slot dient in verband met de kopieën van de chatberichten te worden vermeld dat de authenticiteit van betreffende berichten niet kan worden achterhaalt waardoor deze documenten slechts een geringe bewijswaarde hebben. Verder brengt ook inhoudelijk deze chatberichten niets bij. Waar u overigens vooropstelt klacht te hebben neergelegd bij de Belgische autoriteiten tegen betreffende personen omwille van dreigementen, legt u hieromtrent geen enkel begin van bewijs neer. Deze constatering schraagt het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde feiten.

Gelet op voorgaande, brengt u aldus geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat Griekenland waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf te weten de Gazastrook het nonrefoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt:

“° Dat verzoeker inderdaad zich voor zijn tweede verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde feiten die aan de grondslag lagen van zijn eerste verzoek tot internationale bescherming.

° Dat verzoeker immers de waarheid heeft gesproken over zijn problemen met mensensmokkelaars in Griekenland.

° Dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen omdat verzoeker - aan de hand van de elementen waarover verzoeker destijds beschikte - noch zijn problemen met de mensensmokkelaars, noch het ontbreken van bescherming vanwege de Griekse autoriteiten, aannemelijk zou hebben gemaakt.

- ° Dat verzoeker, omdat hij niet akkoord ging met deze beslissing over zijn eerste verzoek om internationale bescherming, nieuwe elementen heeft aangebracht die wel degelijk de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.
- ° Dat als verzoeker zich voor een volgend verzoek om internationale bescherming zou baseren op andere feiten die aan de grondslag lagen van zijn eerste verzoek tot internationale bescherming, dan zou het CGVS aan verzoeker opwerpen dat verzoeker deze feiten had moeten aanhalen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming.
- ° Feit is dat verzoeker wel degelijk levensbedreigende problemen heeft in Griekenland.
- ° Feit is ook dat verzoeker ernstige verwondingen heeft opgelopen in Griekenland, toegebracht door de mensensmokkelaars met wie verzoeker ene conflict had/heeft.
- ° Dat het niet wordt betwist dat verzoeker bewijs levert van littekens van (ernstige) verwondingen.
- ° Dat het niet wordt betwist dat verzoeker (weliswaar reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming) reeds foto's van zijn verwondingen heeft aangebracht.
- ° Dat het niet wordt betwist dat verzoeker (weliswaar reeds tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming) reeds een kopij van het Directoraat-Generaal van Politie van regio Attiki (Griekenland) i.v.m. een verzoek tot forensisch onderzoek dd. 21.08.2018 heeft voorgelegd.
- ° Dat het niet wordt betwist dat verzoeker chatberichten met de mensensmokkelaars heeft voorgelegd als nieuw element.
- ° Dat het relaas van verzoeker steeds consequent en waarachtig is geweest:
 - Dat verzoeker nooit internationale bescherming in Griekenland wilde aanvragen omdat verzoeker naar België wenste te komen omdat de familie van verzoeker in België woont.
 - Dat verzoeker 5.000,00 € heeft betaald aan mensensmokkelaars om vanuit Griekenland naar België te reizen maar dat deze reis mislukt was waardoor verzoeker zijn geld heeft teruggeëist van de smokkelaars.
 - Dat de smokkelaars verzoeker niet terugbetaalden en verzoeker gedreigd heeft om aangifte te doen bij de Griekse politie.
 - Dat de problemen met de smokkelaars toen begonnen zijn en verzoeker met een kopje op zijn hoofd werd geslagen door de smokkelaar.
 - Dat verzoeker dan aangifte is gaan doen bij de politie.
 - Dat verzoeker kort nadien werd neergeschoten in de kuit.
 - Dat verzoeker aangifte heeft gedaan van dit incident.
 - Dat de smokkelaars hebben geprobeerd om verzoeker met aan wagen omver te rijden.
 - Dat verzoeker door de situatie gedwongen was om toch internationale bescherming aan te vragen in Griekenland.
- ° Dat verzoeker dus wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die wel degelijk bewijzen dat verzoeker problemen had met de smokkelaars in Griekenland.
- ° Dat de beoordeling dat de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas ontbreekt op zich niet voldoende is om een beschermingsstatus te weigeren (zie ook UNHCR, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems: Full Report, mei 2013, p. 27 en verder).
- ° Dat aan de hand van de elementen van het eerste verzoek (foto's schotwonde, document van de Griekse politie over het forensisch onderzoek), gecombineerd met de nieuwe elementen (attest van het Rode Kruis dd. 20.12.2019 waarin littekens van verwondingen/schotwonde worden vastgesteld) en de chatgesprekken met de smokkelaars, wel degelijk het bewijs wordt geleverd dat verzoeker is neergeschoten geweest door de smokkelaars in Griekenland omwille van de hierboven vermelde problemen van verzoeker met de smokkelaars in Griekenland.
- ° Dat het CGVS trouwens zelf bevestigt dat de chatberichten een geringe bewijswaarde hebben. "Geringe" betekent niet dat ze helemaal geen bewijswaarde hebben.
- ° Dat het CGVS dus een onredelijke beslissing heeft genomen door niet naar het geheel van alle elementen samen te kijken en aldus het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.
- ° Dat het CGVS dus ten onrechte heeft geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Hij betoogt:

“- Dat aan de hand van de elementen van het eerste verzoek (foto's schotwonde, document van de Griekse politie over het forensisch onderzoek), gecombineerd met de nieuwe elementen (attest van het Rode Kruis dd. 20.12.2019 waarin littekens van verwondingen/schotwonde worden vastgesteld) en de chatgesprekken met de smokkelaars, wel degelijk het bewijs wordt geleverd dat verzoeker is neergeschoten geweest door de smokkelaars in Griekenland omwille van de hierboven vermelde problemen van verzoeker met de smokkelaars in Griekenland.

- *Dat het leven van verzoeker nog steeds in gevaar is als hij terug zou moeten keren naar Griekenland omdat mensensmokkelaars uiteraard nog steeds actief zijn in Griekenland.*
- *Dat het non-refoulementbeginsel wel degelijk geschonden kan worden indien verzoeker wordt verwijderd of teruggedreven naar Griekenland.*
- *Dat er dus wel degelijk een schending is van artikel 3 EVRM.*

3. Vraag om inlichtingen

Op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat hem toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich heeft uit te spreken door de partijen te doen overleggen, heeft de Raad bij brief van 23 maart 2022 beide partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verwerende partij heeft bij brief van 24 maart 2022 gereageerd, onder de hoofding *“Aanvullende nota”*, en hierbij het rapport *“AIDA/ECRE, Country report: Greece. Update 2020”* van juni 2021 als bijlage gevoegd. Het rapport werd geactualiseerd in december 2020.

Tevens verstrekt de verwerende partij in haar aanvullende nota nog een uiteenzetting over de reikwijdte van haar verplichtingen in het licht van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad.

Verzoeker heeft ter terechtzitting gereageerd en maakt een aanvullende nota over met volgende landen-informatie over de situatie van statushouders in Griekenland:

- persartikel Deutsche Welle, 8 februari 2022;
- persartikel France 24, 18 februari 2022;
- Human Rights Watch, World report 2022;
- UNHCR, Greece fact sheet, februari 2022;
- UNHCR, Inter-Agency participatory assessment in Greece: 26 july - 20 august 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het

voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandig-

heden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd niet-ontvankelijk verklaard omdat hij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. De commissaris-generaal hechtte geen geloof aan het door hem opgeworpen interpersoonlijk geweld en oordeelde dat verzoeker niet aantoonde dat de bescherming die hem in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Zijn beroep tegen de beslissing van 20 december 2019 werd verworpen door de Raad op 25 juni 2020 bij arrest nr. 237 466.

Op 24 december 2020 dient verzoeker het thans voorliggend volgend verzoek in. Hij herhaalt dat hij niet naar Griekenland kan terugkeren omwille van dezelfde problemen met mensensmokkelaars die hij tijdens zijn vorig beschermingsverzoek heeft aangehaald.

Ter ondersteuning van zijn tweede verzoek legde hij de volgende documenten neer: een origineel attest van het Rode kruis van 10 december 2019 waarin littekens worden beschreven ter hoogte van zijn knie en in zijn gezicht, kopieën van foto's van zijn verwondingen aan zijn knie en hoofd, een kopie van correspondentie van het Directoraat-Generaal van politie van regio Attiki (Griekenland) i.v.m. een verzoek tot forensisch onderzoek op datum van 21 augustus 2018 en de afdruk van chatberichten met een van de personen met wie hij in Griekenland een persoonlijk probleem zou hebben gehad.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De commissaris-generaal stelt vooreerst terecht vast dat verzoeker zich op exact dezelfde feiten beroept die werden aangehaald tijdens zijn eerste beschermingsverzoek. Verzoeker beaamt dit ook in voorliggend verzoekschrift.

Met de opmerking dat hij zich inderdaad baseert op dezelfde feiten nu hij immers de waarheid heeft gesproken, slaagt verzoeker er niet in de eerdere beoordeling, gedaan in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, om te buigen, met name dat (i) er geen geloof wordt gehecht aan de problemen die hij in Griekenland heeft gekend met de mensensmokkelaars gelet op zijn inconsistente verklaringen en dat (ii) zelfs als hier geloof aan kan worden gehecht, verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn geval geen bescherming voorhanden zou zijn vanwege de Griekse overheden.

Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen in Griekenland, dan wel de mogelijkheid tot bescherming door de Griekse overheden.

De bijgebrachte documenten zijn weliswaar nieuwe elementen maar vormen, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, geen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd als volgt:

“In verband met het attest van het Rode Kruis dd. 20/12/2019 waarin littekens van verwondingen worden vastgesteld, moet worden opgemerkt dat uit dit document op geen enkele wijze kan worden opgemaakt wanneer en in welke omstandigheden u betreffende verwondingen zou hebben opgelopen.

De door u neergelegde foto's van verwondingen werden reeds neergelegd tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming en maken in die zin geen nieuw element uit.

Deze redenering gaat ook op voor wat betreft de kopie van het Directoraat- Generaal van Politie van regio Attiki (Griekenland) ivm. een verzoek tot forensisch onderzoek dd. 21/08/2018. Volledigheidshalve dient hierbij de motivering te worden hernomen dat, mocht er geloof kunnen worden gehecht aan de door u ingeroepen persoonlijke problemen quod non, betreffend document juist aantoonde dat de Griekse autoriteiten daadwerkelijk actie zouden hebben ondernomen. Het feit dat de daders nog niet zouden zijn opgespoord, is evenwel niet noodzakelijk te wijten aan een gebrek/onwil tot het verlenen van bescherming vanwege de lokale autoriteiten. Dit betreft louter een bewering die u op geen enkele wijze verder kan staven.

Tot slot dient in verband met de kopieën van de chatberichten te worden vermeld dat de authenticiteit van betreffende berichten niet kan worden achterhaalt waardoor deze documenten slechts een geringe bewijswaarde hebben. Verder brengt ook inhoudelijk deze chatberichten niets bij. Waar u overigens vooropstelt klacht te hebben neergelegd bij de Belgische autoriteiten tegen betreffende personen omwille van dreigementen, legt u hieromtrent geen enkel begin van bewijs neer. Deze constatering schraagt het ongeloofwaardig karakter van de door u aangehaalde feiten.”

Door louter de door hem neergelegde documenten op te sommen, brengt verzoeker geen concrete noch dwingende argumenten aan die deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Waar verzoeker nog benadrukt dat hij het bewijs levert van littekens van ernstige verwondingen, gaat hij volledig voorbij aan de gedane bevinding dat uit het attest van het Rode Kruis van 20 december 2019 niet kan worden afgeleid wanneer en in welke omstandigheden hij de betreffende verwondingen zou hebben opgelopen.

Gelet op de eerder gedane vaststellingen in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek en gelet op voorgaande bevindingen inzake de inhoud en de beperkte bewijskracht van de documenten die hij voorlegt in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zijn deze documenten, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van verzoekers inconsistente verklaringen en de overige documenten uit het eerste beschermingsverzoek, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas noch op de mogelijkheid tot bescherming door de Griekse overheden.

5.3. De Raad herinnert eraan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland en dat in casu wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat

recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of de verzoeker nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat hij in de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

Uit de door beide partijen aangehaalde en geciteerde algemene en geactualiseerde landeninformatie kan niet blijken dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen waardoor verzoeker in geval van terugkeer naar dat land in een situatie terechtkomt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Wel blijkt dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor er o.a. een risico op dakloosheid bestaat. Verder blijkt hieruit dat migranten en vluchtelingen in Griekenland kunnen te maken krijgen met racistische aanvallen, zoals dat helaas ook het geval is in andere landen van de EU. De onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. De beschikbare landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer

naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Dat de situatie voor statushouders als dusdanig niet kan worden gekwalificeerd als tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, waarbij deze tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, neemt niet weg dat sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Het is dus noodzakelijk om het volgend verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker. Het komt daarbij aan verzoeker toe om in dit verband concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat hij bij terugkeer naar Griekenland niet zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die hem aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker noch in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek noch in zijn verzoekschrift zulke concrete elementen aanhaalt. Ook in zijn aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, laat verzoeker dit na. Hij beperkt zich tot het citeren van algemene landeninformatie zonder deze informatie in verband te brengen met zijn individuele situatie en omstandigheden. Verzoeker brengt dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen, nu hij geen enkel concreet element aanvoert waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.4. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

5.5. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van voormeld verdragsartikel niet aan de orde.

5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet redelijk is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES